

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 19Csp/271/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119219735
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Baranová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8119219735.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danielou Baranovou v spore žalobcu: E. Ž., S.. X.X.XXXX, N. M. M. X, XXX XX Q. zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.174,29 eura, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.174,29 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 12.12.2019 domáhal voči žalovanému primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.174,29 eura na základe toho, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp.zn. 32Csp/138/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný. Ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy., zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Primerané finančné zadostučinenie preto požaduje vo výške 2.174,29 eura, pričom nárok ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, či už plnením z neprijateľných zmluvných podmienok alebo preplatením bezúročného a bez poplatkového úveru, čo predstavuje sumu 2.174,29 eur.

2. Žalovaný s návrhom nesúhlasil a poukázal na to, že „účelom uvedeného ustanovenia bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadostučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadostučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní). Žalovaný tvrdí, že nie sú preto splnené podmienky pre uplatňovanie žalovaného nároku. Poukázal ďalej na to, že okrem podanej žaloby žalobca podal aj iné žaloby o zaplatenie finančného zadostučinenia, a o ktorých sú vedené konania pod sp. zn. 9Csp/135/2019 a 11Csp/136/2019 a 29Csp/270/2019. Žalobu, o ktorej je vedené toto konanie, žalobca podal v rovnaký deň ako žalobu, o ktorej je vedené konanie pod sp.zn. 29Csp/270/2019. Žalobcovi nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadostučinenie už v danom konaní, a to aj s odkazom na rozhodnutie 32Csp/209/2018 (napríklad aj formou zmeny žaloby, ktorú Civilný sporový poriadok upravuje ako

prostriedok na rozšírenie uplatňovaného nároku čo do dôvodov, výšky práve aj s poukazom na hospodárnosť civilného procesu). Ak účelom ustanovenia §3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. (ZoS) je priznanie primeranej satisfakcie spotrebiteľovi, potom je zrejmé, že skutkovo a právne neopodstatnené multiplikovanie súdnych sporov sleduje dosiahnutie iného účelu, ako má na mysli toto ustanovenie. Postup žalobcu sa javí ďalej tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ním tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Takýto postup je nielen príkladom toho, že ide o snahu znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Súčasne je zrejmé, že žalobca takýmto spôsobom zneužíva ustanovenie § 3 ods. 5 uvedeného zákona, pretože nesleduje dosiahnutie účelu - nastolenie rovnováhy zmluvných strán, ale vytvorenie neoprávneného obohatenia. Na túto skutočnosť poukázal vo svojej rozhodovacej činnosti napríklad aj Krajský súd v Prešove, rozsudok sp. zn. 14Co91/2012. Nejestvuje žiadny oprávnený, zákonný a ani logický dôvod, aby žalobca za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podával niekoľko žalôb, ak tak mohol preukázateľne spraviť jednou; jednoznačnej účelovosti nasvedčuje už obsah splnomocnenia, ktoré je formulované všeobecne práve preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach.

Podľa žalobcu má uplatňované finančné zadosťučinenie plniť sankčnú funkciu. Tvrdíme, že tak ako platí princíp „konzumpcie“ sankcií vo verejnom práve, platí aj vo vzťahu k § 3 ods. 5 ZoSÚ, čo znamená, že priznanie finančného zadosťučinenia znamená finančné zadosťučinenie za všetky skutočnosti, ktoré nastali do rozhodnutia súdu o jeho priznaní. Ak vo verejnom práve platí princíp, že zbíhajúce sa delikty sú postihnuté len sankciou určenou pre najväčšiu z nich, potom pri aplikácii § 3 ods. 5 uvedeného zákona, ktoré má rovnako verejnoprávny charakter, nie je možné postupovať inak. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu o nároku na finančné zadosťučinenie, jeho výške a funkciách žalovaný popiera osobitne aj tvrdenia o „sankčnej“ povahe uvedeného nároku. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia neplní ani reparačnú a ani sankčnú funkciu. Ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo. V uznesení Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 sa uvádza, že podstatou primeraného finančného zadosťučinenia nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Z podanej žaloby nevyplýva žiadne okolnosti, ktoré by požiadavku na zaplatenie sumy 2174,29 eur vecne odôvodnili.“

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 32Csp/138/2018 ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4. Dňa 4.7.2018 podal žalobca na tunajšom súde žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia 2.174,29 eur a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktorá sa viedla pod sp.zn. 32Csp/138/2018.

5. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa č.k. 32Csp/138/2018-80 súd rozhodol tak, že „I. Žalovaný je p o v i n ý vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2 174,29 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 22.07.2018 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. U r č u j e, že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500004501 zo dňa 24.05.2011, uvedená v článku 8, bod 8.1, v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 EUR a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 EUR v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj

súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby.", je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. III. U r č u j e, že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500004501 zo dňa 24.05.2011, uvedená v článku 8, bod 8.4, v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru, je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v čl. 2 Žiadosti/Zmluvy.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

6. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 18.9.2019 č.k. 18Co/27/2019-112 potvrdil prvoinštančný rozsudok vo výroku I a IV.

7. Súd z vykonaného dokazovania dospel k zisteniu uvedenému v bodoch 7. - 11. prvoinštančného rozsudku, že „dňa 24.05.2011 strany uzavreli formulárovú zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500004501 a to tým spôsobom, že dňa 23.05.2011 najprv žalobca spolu so spoludlžníčkou Renátou Železníkovou podpísali príslušný formulár „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere“ s vyplnením údajov pod bodom 5, ktorý obsahoval tieto náležitosti: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1 500 eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/19, mesačná splátka (vrátane úrokov) 80,37 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3 375,54 eura, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 46,56 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1 928,88 eura, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %.

Žalovaný ako veriteľ formulár zmluvy podpísal až neskôr - 24.05.2011, pričom vyplnil údaje uvedené pod bodom 6. „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, ktorý obsahuje totožné údaje spotrebiteľského úveru ako v bode 5, okrem RPMN, ktorá je uvedená vo výške 65,20 % a predpokladanej RPMN po poskytnutí revolvingu, ktorá je uvedená 70,01 %. Priemerná RPMN za úver nie je uvedená.

Podľa článku 8, bod 8. 1 zmluvy, predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 EUR a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 EUR v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby.

Podľa článku 8, bod 8.4 zmluvy, odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru, je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3.

Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlužníka uvedený v čl. 2 Žiadosti/Zmluvy.

Z karty klienta vyplýva, že žalobca na zmluvu č. 8500004501 uhradil sumu 2 574,47 eura a ďalšími vkladmi v ČSOB uhradil v prospech zmluvy č. 8500004501 sumu 884,07 eura, spolu 3 458,54. Výšku reálne poskytnutého úveru 1 284,25 eura (1 500 eur - 215,75 eura), žalovaný nespochybnil. Z tohto dôvodu súd uvedené tvrdenie považoval za nesporné.“

8. Súd v odôvodnení rozsudku v bodoch 19.- 21. konštatoval, že „nedošlo k písomnému prijatiu návrhu, nedošlo ani k platnému dojednaniu RPMN. Navyše v bode 6 zmluvy absentuje údaj o priemernej RPMN za úver (9 ods. 2 písm. y) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Okrem toho v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani zmienka o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Pokiaľ túto náležitosť žalovaný uviedol v ďalšom dokumente, bolo potrebné, aby žalobca nový návrh žalovaného ohľadom tejto náležitosti písomne akceptoval. Musí byť totiž dodržaný proces uzatvárania zmlúv podľa § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že zmluva neobsahovala všetky obligatórne náležitosti, súd ju v zmysle § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročnú a bez poplatkov.

Zároveň súd upriamuje pozornosť na výšku úrokovej sadzby úveru 70,01 % ročne, ktorá sa prieči dobým mravom a z tohto dôvodu je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (pochtivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom treba považovať právny úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/137/2003). Dobrými mravmi sa v súdnej praxi považuje súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktoré sú v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia, ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť a vystihujúcu podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Neprimerane dohodnuté úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, a teda aj s dobrými mravmi.

Ročná úroková sadzba je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluvách je uvedená ročná úroková sadzba 70,01 %. Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch od 1 do 5 rokov (zmluva bola uzatvorená na 42 mesiacov) poskytovaných domácnostiam v mesiaci máj 2011 na úrovni 9,74 % ročne. Dohodnutá výška úrokov 70,01 % ročne uvedená v zmluve podstatne (viac ako sedemnásobne!) prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci máj 2011.

V bode 41. rozsudku deklaruje, že „Súd vidí neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v bode 8, článok 8.1 a 8.4 zmluvy o revolvingovom úvere nie v samotnom predmete tohto dojednania a jeho cene, ale v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Je zrejmé, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadavke o vykonanie odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru. To znamená, že v konečnom dôsledku môže nastať situácia, že dlžník poskytne plnenie bez toho, aby dostal za to protiplnenie. Súd považuje za samozrejmé, že v spoločnosti založenej na trhovej ekonomike je vyžadovanie plnenia bez reálneho poskytnutia protiplnenia minimálne rozporné s dobrými mravmi. Súd takúto dohodu o poskytnutí služby napriek deklarácii, že jej podpisom nie je podmienený podpis úverovej zmluvy, považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku sofistikovane umiestnenú do zmluvy samotnej. Ide podľa názoru súdu o nekalú obchodnú podmienku, ktorej cieľom nie je nič iné ako znížiť sumu úveru vyplácanú dlžníkovi nachádzaním spôsobu neoprávneného obohacovania sa spôsobom navonok neutrálnym. Takýto postup súd v žiadnom prípade s ohľadom na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany nemôže aprobovať. Túto podmienku by súd aproboval v prípade, ak by platba za odklad splátok mala prebehnúť až potom, ako k samotnému odkladu splátok dôjde. V takomto prípade by bola naplnená premisa, že za plnenie spotrebiteľa, teda dlžníka, bolo reálne poskytnuté plnenie veriteľa, teda dodávateľa.“

9. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

10. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.174,29 eur v súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva zo strany žalovaného na základe na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 32Csp/138/2018.

11. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta ZoS, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Ohľadom námietok žalovaného o nedôvodnosti žaloby a nesplnení podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia, súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, ktorý uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

13. Súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.2.2016 sp.zn. I.ÚS 548/2015, podľa ktorého zákaz bezdôvodného obohatenia patrí svojou povahou do kategórie základných a všeobecných princípov, na ktorých stojí od nepamäti celý kontinentálny právny poriadok.

14. S poukazom na vyššie uvedené s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné.

15. Súd v danom konaní sa špecificky zaoberal predmetnou vecou v zmysle záverov pôvodného prvoinštančného rozsudku, kde za najzávažnejšie porušenie vo vzťahu k spotrebiteľovi konštatuje úžernú úrokovú sadzbu vo výške 70,1 % ročne, ktorú je potrebné považovať za neprijateľnú úrokovú sadzbu a v demokratickej spoločnosti v spotrebiteľských vzťahoch absolútne neakceptovateľnú.

16. Pokiaľ takúto úrokovú sadzbu žalovaný v pôvodnom konaní spotrebiteľskom úverovom vzťahu so žalobcom dohodol, konal zneužívajúc svoje postavenie dodávateľa finančných služieb a takéto správanie je potrebné jednoznačne odmietnuť ako neprípustné.

17. Pokiaľ sa teda žalovaný bráni neprímeranosťou a dokonca tým, že žalobca zneužíva ustanovenia § 3 ods. 5 ZoSÚ, pretože nesleduje dosiahnutie účelu a to rovnováhy zmluvných strán, ale vytvorenie neoprávneného obohatenia, toto jeho tvrdenie v žiadnom prípade neobstojí a práve je dôsledkom neakceptovateľného vzťahu žalovaného k už judikovaným porušeniam práva, ktoré boli vyslovené prvoinštančným rozsudkom.

18. Z tohto teda vyplýva, že žalovaný si stále neuvedomuje závažnosť porušenia zmluvných povinností vo vzťahu k spotrebiteľovi a to nielen k tomuto, pokiaľ takýmto spôsobom, ako v danom prípade porušil nielen ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ale konal v rozpore s Občianskym zákonníkom, ako všeobecne právne záväzným právnym predpisom upravujúcim majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb v zmysle tohto zákona.

19. Skutočnosť, že žalovaný je nebankovou spoločnosťou, ktorá disponuje finančnými prostriedkami aj oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery svojim klientom a títo využívajú tieto jej finančné služby, ešte neznamená, že sa môže dodávateľ finančných služieb vo vzťahu k spotrebiteľovi vyhraňovať ako ekonomicky silnejší partner, ktorý nemusí rešpektovať ustanovenia platných zákonov, práve opačne, ochrana spotrebiteľa je postavená na ochrane spotrebiteľa ako slabšej strany a z tohto dôvodu si dodávateľ finančných služieb musí byť nielen tejto skutočnosti vedomý, ale musí sa správať pri uzatváraní zmluvných vzťahov tak, aby v žiadnom prípade nevzniklo ani len zdanie toho, že sa snaží využívať svoje silnejšie ekonomické postavenie v tomto právnom vzťahu na úkor spotrebiteľa.

20. Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia súd zohľadnil všetky okolnosti prejednávaneho prípadu a prihliadol aj k tomu, že pokiaľ by sa žalobca nebol aktívne domáhal ochrany

svojich práv pred súdom, nikdy by mu žalovaný nevydal bezdôvodné obohatenie, o ktoré sa na jeho úkor obohatil, a na ktorú sumu nemal zákonný nárok, preto je dôvodná aj výška zadosťučinenia rovnajúca sa výške tohto obohatenia., keď navyše boli v pôvodnom konaní ako neprijateľné zmluvné podmienky vyhodnotené dve podmienky.

21. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovení §§ 255 a 262 CSP., podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

22. Súd ustalauje, že žalobca mal vo veci plný úspech, a preto mu priznal voči žalovanému nárok na 100% náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresný súd Prešov. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 CSP).